

În anul 1958 Parintele Adrian a fost arestat din nou și la interogatoriul de la Suceava, un securist l-a batut cu bocancul în cap, încât cheagurile de sange i-au afectat iremediabil nervul optic. „Nu o să mă crezi, frate, dar în închisoare am fost cel mai aproape de Dumnezeu”, zice parintele Adrian. „Acolo, pretuiai tot darul lui Dumnezeu. Pretuiai aerul, pe care, într-o celulă suprapopulată, îl cauți câteva secunde, cu randul, stand cu nasul sub crapătura ușii. Pretuiai pâinea (două felii prin care întrezăreai lumina soarelui), alături de miera unei vorbe bune. Eram slabi, dar ne ajutam între noi. Lui Vasile Voiculescu i-am dat din porția mea. Fără să abia ținându-se pe picioare, era pus să ducă niste hardaie mai mari decât el. Nu putea să le ridice și atunci gardienii îl pedepseau tăindu-i rația de mâncare...

În închisoare, aveai nevoie de hrană, dar, mai presus de toate, de cuvântul lui Dumnezeu. Prin El ne-am arătat puterea. Îmi amintesc că la Aiud îmi făcusem un calendar pe degete, după metoda Gauss. Am calculat data Pastelui și mi-am dat seama că era exact în acea noapte. Fără să mă mai gândesc la urmăritori, am început să strig: „Hristos a înviat!” și imediat din toate celulele a început să răzbătă spre cer cântarea cea minunată:

„Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte calcând și celor din morminte viața dăruindu-le!”.

Răsună Aiudul de chemarea speranței, de strigătul nostru de bucurie, spre disperarea gardienilor, care credeau că am început o revoltă. Alergau nebunește prin curte și trageau focuri de avertisment, dădeau telefoane și cereau întăriri. Erau speriați de glasurile noastre reunite, de forța spirituală a credinței, pe care nici o fereastră zăbrețită nu o poate opri.

Sunt multe lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate înțelege. Tăria pe care ți-o dă Dumnezeu ar fi una din ele... Când am fost arestat, anchetatorul mi-a smuls crucea de la gât și a aruncat-o în lada de gunoi. Eu am luat-o de acolo. El m-a batut crancen și a aruncat din nou crucea la gunoi. Eu nu m-am lăsat. Iarasi, am ridicat crucea și el m-a calcăt în picioare. După 8-9 încercări, ofiterul a cedat. M-a lăsat în pace... Fiind în camera de tortură, îmi spuneau: „Rezistă! Nu-L face de ras pe Hristos” și poate nu o să mă crezi, frate, dar după 60 de lovituri nu mai simteam nici o durere. Corpul singur lucra fără voia mea, parcă se autoanestezia. În închisoare încetezi să exiști, doar Hristos te ține în viață. La ieșirea din Aiud, am aflat că saramana mea mamă, atunci când scria acatistul pentru preot, îmi trecea numele și la vii, și la morți, neștiind nimic despre mine. Avea mare dreptate - în pușcărie, eram și viu, și mort, deopotrivă.”

„În închisoare am fost cel mai aproape de Dumnezeu”

Autor: Pr. Adrian Făgețeanu

(Pr. Adrian Făgețeanu)